

Solička športnega strička

Med vsemi športnimi igrami zavzema danes brez dvoma nogomet prvo mesto. Goje ga vsi narodi, na Angleškem je pa prava narodna igra. Od onodaj ima tudi svoje ime: football. Pri nas smo za to iznašli prečudno ime nogomet, kakor da bi pri tej igri metali noge in ne žoge. Pa kaj hočemo, danes se je to ime tako udomačilo, da skoraj ne kaže vsiljevati drugega. Iz Angleške se je nogomet najprej priselil v srednjo Evropo. Znamenite igralce imajo zlasti Čehi, Avstrijci in Ogrji. Tudi Španija in južnoameriške države so zgodaj vzljubile to športno panogo, posebno pa se je nogomet po svetovni vojni udomačil v Italiji. V zadnjih letih so tudi Nemci in Francozi zelo napredovali, pa tudi Rusi so že dobri nogometiši. Pri nas smo imeli skromne začetke že pred vojno, danes so zlasti beograjski klubi zelo močni.

Zakaj se je neki ta igra tako priljubila? V prvi vrsti je zelo napeta, nič ni v njej enoličnega in dolgočasnega, položaji se po bliskovito menjajo, zdaj je ta gol v nevarnosti, zdaj spet drugi. To je igra, ki zelo draži živce, in takih iger se ljudem danes hoče. So pač časi taki, da rajši bero detektivske zgodbe kakor psihološke (dušeslovne) romane, da rajši gledajo na platnu razburljiv lov za zločincem kakor pa kulturni film.

Pri nas je dosti takih, ki nogomet zaničujejo, češ da je to surovost pa pretepanje, in žal, da imajo večkrat prav. Toda tega ni kriva igra sama, tega so krivi igralci, ki nimajo športnega duha. Na Angleškem bi se zdel tak očitek vsakomur smešen, zakaj tam bi se vsak igralec s surovo igro takoj onemogočil. Za lep nogomet je pač treba vzornih igralcev, izvrstnega sodnika in nepristranskega občinstva, ki lepim potezam ploska, surovosti pa izžvižga, ne oziraje se na to, ali gre za domačina ali nasprotnika. Tega pri nas danes še ni, pač pa na Angleškem. Ko so pred časom nastopili v Londonu Italijani in se pomerili z Angleži za svetovno prvenstvo, je občinstvo sicer pri-

znalo požrtvovalno igro nasprotnikov, ki jim je Mussolini naročil, naj se dobro drže, odločno pa je odklonilo njih nevarno igro. Nekateri časnikji so pisali, da takega moštva nikdar več v goste.

Lepo igran nogomet je zares lepa igra, ki od igralcev silno veliko zahteva; dober igralec mora znati izvrstno ravnati z žogo, biti mora zelo vzdržljiv, saj mu je tekati celih 90 minut, ohraniti mora hladnokrvnost v najtežjih položajih in se prilagoditi vsaki situaciji. Prisotnost duha in odločnost sta mu tudi nujno potrebni. Nogomet je igra moštva in ne posameznika, zato je se poedinec nikoli ne sme oddeliti od celote, če ne, prinese v igro zmedo. Tudi ne sme biti sebičen; ker gre za uspeh moštva in ne posameznika, mora podati žogo igralcu, ki ima več možnosti za uspeh, ne pa, da bi hotel proslaviti samo svojo osebo. Pravi nogometiši je tudi discipliniran, ne sme se prepirati in ugovarjati sodnikovim odločitvam, čeprav so včasih zgrešene. Če se ta igra tako igra, potem je res športna in celo vzgojna. Bog daj, da bi jo pri nas že kmalu tako zaigrali!

Preden preidem na važnejše športne dogodke zadnjega časa, naj odgovorim še vnetemu pingponkašu, ki me prosi za pojasnilo, kakšne mere mora imeti miza pri tabletenisu. Hkrati porabim to priložnost, da vam vsem za dolge zimske mesece toplo priporočim to zanimivo in zdravo igro, ki jo lahko igrate v zaprtih prostorih. Ima prav vse prednosti prijetnega športa, hkrati pa nobene nevarnosti. Miza za tabletenis mora biti 274 cm dolga, 152 cm široka in 76 cm visoka. Mreža je dolga 183 cm in visoka 17,14 cm. Lopar je poljuben, žogice so pa najboljše znamke »Tema« ali »New-Villa«. Poskusite torej in obilo zabave pa mnogo uspehov!

V preteklem tednu je Beograjski športski klub odigral nogometno tekmo z enim od najboljših angleških klubov. Vsa naša športska javnost je z mrzlično neučaka-

nostjo pričakovala rezultata, saj se je prvič v zgodovini zgodilo, da je bil naš klub povabljen v deželo, kjer je nogometu tekla zibelka, kjer so prvaki sveta. Balj smo se in upali: ali se bomo dostojno odrezali, ali osmešili. Mladi smo še v tem športu in neizkušeni. Res da so naši fantje sijajni, toda naporno popotovanje, igra na tujem igrišču in pred tujim občinstvom, joj, kako bo! Pa je prišlo prvo poročilo: ob polčasu 4:0 za Angleže. Fantje so imeli preveč strahu pred mojstri sveta, niso se mogli znajti, nič jim ni uspelo. Gledalci so se pomilovalno nasmihali. V odmoru je igralce nagovoril vodja: »Vsa Jugoslavija gleda na vas, ki jo zastopate!« In glejte čudo: kakor prerojeni so naši zaigrali v drugem polčasu. Potisnili so nasprotnika v obrambo, napad za napadom se je valil proti njegovim vratom. Kmalu so dali prvi gol, za tem drugi. Gledalci lastnim očem niso mogli verjeti, nehote so udarili v burno ploskanje. Z naporom vseh sil se je Angležem posrečilo preprečiti nadaljnje uspehe in ohraniti rezultat 4:2 v svojo korist. Vsi veliki angleški časniki so pisali o nas kar najpohvalneje, češ, bog ve, kako bi se bilo končalo, če bi bili Jugoslovani že spočetka tako zaigrali. Pa še nekaj so našim soglasno priznali, da so namreč igrali dostojno, ali kakor pravi Anglež: fair. In to je največje priznanje!

V zadnjem času smo imeli v Ljubljani turnir za prvenstvo dravske banovine v namiznem tenisu; osvojil si ga je Marinko, ki brez dvoma spada med naše najboljše

igralce. V splošnem je ta turnir pokazal, da so naši slovenski igralci neverjetno napredovali, posebno nekateri mlajši, o katerih doslej še nismo nič slišali, n. pr. Kosmina.

Sedaj pa še za šahiste nekaj. V središču zanimanja je še vedno dvoboj med Aljehinom in Euvejem. V zadnjem mesecu se je pokazalo, kako je prerokovanje nevarno. Vsi so pravili, da bo Aljehin igraje zmagal, sedaj pa tak preobrat: Euve je izenačil, danes, ko to pišem, imata oba borca po sedem dobljenih iger in sedem neodločenih. Bolje tako, bo borba vsaj do konca napeta!

Eden od mojih radovednih Zvončkarjev me je vprašal, kateri so poleg dr. Vidmarja in Pirca najmočnejši slovenski šahisti. Zbrani so po večini v Ljubljanskem šahovskem klubu, ki je bil še pred kratkim državni prvak (zadnjega tekmovanja se ni mogel udeležiti!). Njihovo moč vam podam po uspehu na zadnjem amaterskem turnirju, ki se je vršil avgusta meseca v Ljubljani. Prvi je bil in si s tem priboril naslov narodnega mojstra Milan Vidmar, vele-mojstrov sin, drugi Preinfalk, nato sledi Sikošek, Prek, Ciril Vidmar in mladi šiška. Izredno močni pa so poleg teh še Vogel-nik, Furlani, Sorli, Rupnik in brata Gabrovška, ki se turnirja po večini niso mogli udeležiti. Od mariborskih šahistov naj omenim prof. Stupana, Ostanaka, dr. Kramerja, pa tudi mariborski mlajši so precej močni. Gotovo je, da se nam s takim moštvom na dvajsetih šahovnicah ni ustrašiti nobene druge banovine.

DVE OKROGLI

»Mamica, daj me že vendar enkrat »trajno« skopati, da mi ne bo treba vsak dan v vodo.«

»Ker si bil priden v šoli, ti podarim čisto nov dinar!«

»Ni potreba, oče, s starim desetdinarskim novcem sem tudi zadovoljen.«